

LES LLETRES

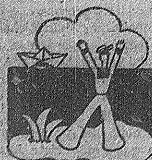
L'APPEL CATALAN

Acabem de rebre el segon número corresponent al present mes d'aquest interessant periódic que publica els següents treballs i il·lustracions: L'equilibri del federalisme; Valor de l'ensenyament acadèmic de les Belles Arts (Ecos de Barcelona), per Joan Sacs; Suïssa invadida en 1934, curioses revelacions; Telèfon S. O. S. de l'Automòbil-Club de Suïssa; La continuïtat espiritual de Catalunya i l'obra de la "revista", per J. M. López-Picó; Claris; Ecos i il·lustracions suïsses i catalanes. "L'Apel Catalan", el nou periódic editat a Ginebra en francès i català, posa en contacte els suïssos amb l'ànima del poble català, ben diferent d'aquella, tradicional, que contéixen tots la suïssa, d'Espanya. L'objecte d'aquest periódic és donar a conèixer millor i fer estimar Catalunya a Suïssa, i reciprocament.

LES DIADES POPULARS CATALANES

Sota aquest títol, el folklorista Joan Amades estudià, en el volum 15 de l'"Enciclopèdia Catalunya" (Editorial Barcino), les festes tradicionals de Catalunya, València i les Balears, amb abundoses dades històriques i descripcions de les festes actuals.

ARIBAU I "EL EUROPEO"

En els assaigs polítics, històrics i literaris de B. C. Aribau apareguts al periódic barcelonès "El Europeo" l'any 1824, ha estat traduït al català per Alfons Maseras i recollit en un dels darrers volums de la "Col·lecció Popular Barcino".

SUISSA I CATALUNYA

El nou agrupament "Amics suïsson de Catalunya" (Casal Català Suís) radicat a Berna, ha decidit reprendre totseguit la publicació d'un butlletí, amb la col·laboració d'eminentes publicistes, homes de lletres, historiadors i lingüistes. Aquest butlletí tindrà per títol "L'Emigrant" (segona època) i serà digna continuació del seu antecessor de mateix nom. No admetrà inspiracions de maliciós nom. No admetrà inspiracions de maliciós nom. No admetrà inspiracions de maliciós nom. No admetrà inspiracions de maliciós nom. No admetrà inspiracions de maliciós nom.

LES LLETRES

Contes d'AVUI

La pèrdua d'una qualitat

Tot era inútil. Jo havia nascut per ésser un desventurat, un inoportú. Infeliç de mi, que tenia una qualitat, la pèrdua de la qual encara avui deploro!

Quan vàreg complir els vint-i-cinc anys d'edat, a la mare li agafaren unes ganes folles de casar-me. Jo crec que a la dona, trobant-se vella i emmalaltada, li semblà que no envelliria gaire temps més, i com sia que coneixia la meua qualitat, la meua fatal qualitat, temia que sense el seu ajut no m'atreuria mai a emprendre una dona i parlar-li clar.

La bona dona no parava de dir-me a cada moment que m'havia de cercar muller! Un dia vàreg poder dir-li, deixant de banda la gran timidesa que a tot hora i a tota circumstància em feia abaixar els ulls i fermar la meua llengua a les estacques dels ullals, que estava enamorat.

Oh! quina joia tingué la meua mare! M'abraça, em besa. I tot seguit, pregunta darrera pregunta, estrebava per arrancar les meves respostes.

Ella es cuidà de fer parlar als pares de la noia, exposar-los el meu guany, la renda que ens donaven les tres cases que teníem i les meves bones qualitats. Reconec que era un partit, en els temps que ràvem per a no deixar-lo passar per alt.

La noia, rossa, tímida i gairebé muda, m'agradava amb deliri. L'estimava amb tot el cor. Però fatal defecte: la meua timidesa, no em deixava confessar-li aquell amor tal com jo el sentia.

Fels vuit dies que anava a casa seva una paraula amorosa no havia eixit encara de la meua boca, quan s'esdevingué un fet que havia de decidir aquell estat de coses.

Des del menjador, lloc on festejàvem, o més exacte, lloc on jo feia l'ense, s'otren una tocs de trompetes que venien del carrer. La noia i sa mare, varen córrer al balcó, dient-me: —Vina, vina, veuràs els gegants!

El salicó, aquell maleit balcó que existí per dissort meua, no era gaire gran. La mare d'ella, dona de bon rull, se'n portava més de la meitat. La noia, en l'espai que restava, hi cabia ampla, però no pogué haver-hi lloc per encabir-m'hi jo.

La xicoteta, arrambada a sa mare, em deia amb timidesa que m'hi apropés, que m'hi fela lloc. Vàreg apropar-m'hi. Per a veure si carrer, era precis prempnar els nostres cosos entre la paret i la mare, que feia el distret mirant els nans.

La meua qualitat, contradint els meus desigs, em feu fer dos passos enrera. La noia em mirà ressentida i insistí d'ent-me que hi cabia. Però jo, doraient per aquest sentiment, ara i senyor de les meves accions, repetia carrojolat fins els cabells que no hi ha la prou lloc. La vella, mig tombà el cap i m'esguardà una instant, amb una ull congestional i sobriat com els d'un calmarí, mig amb Bàrtima i mig amb l'Estic.

Mitja hora després, la noia es queixava que jo no l'estimava. Prou volia convèncer-la, amb bones paraules, però la pèrdua tímidesa, només em deixava exclamar amb un fillet de veu: —Es que sóc tímida!

De docties no vàreg tornar a casa d'ella. Em feia una mena de vergonya la necessitat de dir-li que l'estimava. El tercer dia, però, hi vàreg anar ben resolt a ésser després. Ai las! jo proposava i la meua qualitat disposava.

Passada mitja hora que la noia, maimirosa i temorena, encara no m'havia dit un mot, i sa mare, després de dir-me el Déu-te-guard, s'havia ficat a la cuina, vàreg poder dir-li, tot encogit, que aviat me n'aniria.

Ella, sempre muda, s'alçà i m'obri la porta del pis. En dir-li adés, la noia, tota avermellada de galtes, em digué: —No cal que tornis més.

Vàreg sentir que el meu cor, un queia als peus fent-se a bocins com una bombonera de porcelana; la nou del coll, se m'ensorrà tallant-me el respir i als ulls hi sentia una calor de llàgrimes molt salades.

Passada la primera impressió, vàreg poder exclamar: —Es que sóc tímida!

Ella amb una veueta tota tremolosa digué per tota resposta que teníem dos caràcters massa iguals i que el nostre amor era impossible.

Un cop a casa fou gran el meu desesper i també el de la meua pobre mare, que, no desfallí per això. Em paria de seguida d'una altra xicoteta.

Ella es cuidà de tot. Jo que sempre he tingut un cor fionjo per a estimar, no cal dir que vàreg anar de bona gana, acompanyat de la meua mare, a casa de la nova xicoteta.

Passaren quatre dies, durant els quals vàreg haver de dir mil vegades, per a sincerar-me, que jo era un tímida; però no em valia de res. La xicoteta, arpenjada a les solapes de la meua americana, brandant el cap coquetament, em deia que jo no l'estimava prou encara que sempre li donés en tot la raó. Jo, que si bé em dalia per la seva boca vermella,

també em feia patir l'arrencada de les pobres solapes, fent menció de la meua qualitat, vàreg apartar les seves mans tot fent-me enrera. Senyor, és algun mancament la timidesa?

Aquella dona que jo idolatrava, em mirà amb fixesa, i gairebé furiosa em digué:

—Fulg-me del davant, desventurat! No podem avenir-nos: massa apocat, massa ximpler... No tornis més.

Mig plorós, vàreg repetir-li que l'estimava, ai desgrat de la meua timidesa. No hi valgué res. Dient-me un mot impropri del meu sexe, em signà la porta. Vàreg travessar-la descorajet, mig mort.

Quin disgustat i v a la pobre mare! No, no podia contar-li, sinemys fins que aquesta tingués una substituta.

Vàreg acudir a un amic d'infància. A ell vàreg contar totos les meves desventures, i després de rumiar un xic em digué amb aires de

curander, i nyaria de la seu consell.

Em paria muda com la arrencava les na, però a calia canviar d'adica.

L'endemà a casa la torca d'un redit que tampoc ven la meua

Effectivament sica sense de

Aquell dia vàreg fer la sempre aque desventures liq de mi, ja havia perdut

Segu a senyances de vàreg guar amb paraule

Figureu-vos dies després,

va autoritat tot, gaireco que m'estima plorar davant

Veient les a per desdir-me l'amic, però quan ella plo

I animat, lligé. La no

Tot seguit ningú no hav

L'endemà ma; jo, para però aquest

tador. Tamm

Havia de me caç. L'abraç ràpid. Una nyé el meu

altra, engral, pantalons. Un sabata enorm

a l'altra de l'coipi de ple.

Al dispens ren una ora partit, em

m'havia torn Jo havia a

gú, ni els n mal per mi l

Fugia de l'parc amb el hores em cer

—Ens han de la xicoteta

—No!

u or at

—I doncs, —Res. El judicial, qu recta, i no d

Oh, els ar da mossaged d'entre els d

l'un a l'altre a la vegada va orella em llut.

—Un acció ofes

Si, si, fou perdre la m pudre que si fet un devor conservat se sis.

oportatges d'AVUI

Mercat de segells

per Joan Soriol

A D'EN MACIÀ. — TOTES LES FESTES DE DEU A SEGELLS? — UN MOT QUE S'HA DE BANDEJAR. PAGA. — LES COTITZACIONS NORMALS. — ELS FILATELISTES. — ELS APROFITATS.

Regatejant l'un i regatejant l'altre, saben per posar-se d'acord.

Fotatxer que ens esmenossum, acompanya filatelistes!
Cien de fer aquesta exclamació, tropatxer.

Aleshores es posen a discutir, i arriba me'n comptà tant de pesetes.

El mot "sello" l'hem sentit dir tant, que fins ens feia esgarriat.

Bandejam-lo aquest mot. És un mot bo! Ben lluny de la nostra boca.

Si nosaltres tenim un mot ben bo: segell, SEGELL.

Tenint un mot nostre tan bonic i elegant, perquè hem d'empurar un mot foraster?

Nosaltres, que no som filatelistes però que anem sovint a veure l'animació del mercat filatèlic, hem de dir pensament, que són comptades les vegades que hem sentit dir "segell". I no es trist això?

Posem-hi tot el nostre esforç.

Filatelistes catalans: Segell, segell i SEGELL!

Quan més animat està el mercat arriba un individu que diu cridant: —Senyora porto un segell "monstre". No el vendré pas, menys de cinquanta pesetes.

En sentir un preu tan elevat de seguida es fa un grup nombrós al voltant d'aquell individu.

Aquest es treu de l'indorn de l'americana la seva cartera, obre i en treu el segell "monstre" que ensenya victoriosa.

Efectivament. Es tracta d'un tan gran segell que van tan buscats dels quals els filatelistes apostats no en donen quantitats fortes.

El filatèlic modest, com envaja el no tenir la quantitat demanada per a poder-lo adquirir!

Un ciutadà que va bastant elegant, s'atansa i demana per mirar-lo.

Al cap d'uns moments de tenir-lo a les mans diu: —Quan heu dit que és veure?

—Cinquanta pesetes — salta l'altre.

—Ho trobo car. Us en dones vint.

—Ei, home! — diu l'altre — vint o cinc pesetes és el preu que se'n ha costat a mi. Ja veieu que són auster. Jo símenys hi heic de guanyar els diners. No us he reinventat pas, a aquest preu sempre el linc vengut.

El ciutadà elegant es treu la cartera i treu un bitllet de cinquanta pesetes que allarga al venedor, el qual li dona el segell.

—Tanta i tanta! Cinquanta pesetes, si no sabem la dona! — pensa l'altre.

De vegades nosaltres no n'hi hem sempre.

Hi ha individus, però, que fan anar a carregar a grans esportistes. Però en a base de segells que bé es podria dir que no existeixen.

Les normals cotitzacions es passen sense de llarg, de des pesetes. Sempre s'ha de tenir un compte que a la meitat part de les vegades es comprant un intercanvi. Així es fa el canvi del carnet dels segells "regalats" i així mateix de canviar-se dels que falten, per arribar-se a

canvi d'altres. Repetim que la major part de les vendes són d'intercanvi. Segells per segells.

Totes aquestes, diguem-ne dades, ens les facilita un dels "vells" filatelistes. I ens diu una altra cosa, encara. Heu-la aci.

D'aquests anys ençà, ha baixat molt l'animació del mercat. Fixeu-vos. Veieu? Ara hi ha unes dues-centes persones. I sempre, fins a l'any passat es doblava i es passava d'aquesta quantitat.

Aleshores unes dues-centes persones hi eren només durant la temporada de l'estiu. I és molt comprensible. Moltes estiuades. D'altres van als banys. D'altres van vacances. Què a més, a l'estiu en aquest lloc hi ha el sol que Déu n'hi do.

De manera que a l'estiu no es pot dir res.

—Però ara, ja ho veieu. Dues-centes persones!

—Quina vergonya! — conclou.

Per poca que siguin els que hi ha, el cert és que fan un bon aspecte els filatelistes reunits en aquella vella plaça.

Són molts els que no saben de què va i es pensen que allí s'hi fan converses sobre futbol o "toros".

"Toros", el senyor.

Aquell carrer que dona a la Plaça Macià i a la Rambla enfront del Carrer Nou, allà, sota aquella arcada hi fan tertúlia els admiradors de la "fiesta nacional".

Tots els diumenges, matí i tarda, hi convergen sobre els resultats de les "corridas" dels "toros" i dels "toreros".

I són molts els que en veure els grups dels filatelistes, creuen a primera vista que es tracta dels que conversen sobre els "toros".

Per acabar, ens referirem a aquells individus que marxen arreu d'allà on hi ha grups. Als aprofitats.

Els aprofitats són els que mitjan cartons procuren de fer córrer algun segell que l'altre després reclama; són els que van en "cumbines" i fan caure a terra un segell que té un individu i que altre treu segelladament; són els que fan canviar els segells, de dolents per bons, etc.

Heu de dir, però, i en honor a la veritat, que aquests individus ja un bé es podria dir que ja han desaparegut. Encara es pot observar d'ells.

Han existit i han donat amb les seves trepaneries (per no dir un altre nom) més d'un diàmetre a més d'un ciutadà.

Voldríem parlar encara d'altres coses, d'altres aspectes que té el mercat de segells.

El veu, lector, no heu anat mai al Mercat de Segells, sense-hi qual-sevol diumenge tot passejant.

Allí veieu en la vora les tendes d'aquesta antiga "institució" i observeu la seva importància en el món filatèlic. Hi passen una bona estona. La justia per esperar el diàmetre. No us en penseu. Us ho assegurarem.

LES ARTS

MANS ILLUSTRES

A París hi ha una exposició de fotografies de mans il·lustres: mans d'Albert Sarraut, de Bourdelle, de Tristan Bernard, de la duquesa de Broglie, de Vincent d'Incy, mare de Mme. Jane Marriot, de Sasha Guity, Citroën, Sécia Borell Van Donger. Cada fotografia va acompanyada de la "lectura" d'un quipomàtic professional. Aquesta exposició antipomètrica participa d'un doble xiri mundà i pel·liscat. M. Chiappe va assistir personalment al vernissatge.

LA COLLECCIO DELS HOHENZOLLERN DE SIGMARINGEN

La venda de la col·lecció dels Hohenzollern de Sigmaringen, serà, sense dubte, la més important de l'any a Alemanya. El castell de Sigmaringen, a l'Alemanya del Sud, es despendrà, després de llarg temps de guardar-la, d'aquesta col·lecció formada pel príncep Carlos-Antoni. Es tracta d'un veritable museu, conegut de tots els "amateurs" d'art. Per bé que nombroses peces importants han estat ja cedides als museus, en resten encara a prop de dues-centes d'un valor indiscutible.

ELS ALEMANYS S'HAN RETROBAT

"Nosaltres ens hem retrobat, per fi. Nosaltres sabem actualment que aquests són els trets principals i els grans moments de la civilització alemanya que constitueixen la base del nostre art, insuperable de la nostra història popular i nacional" diu el doctor Bruno Kroll en el núm. 21-22 de "Kunst und antiquitäten runderschau", resumint la primera Exposició de l'estat de Munic. Es amb aquesta esperança que l'exposició ha estat organitzada. No es deu pas, però, i seu èxit a la intrensigent autoritat d'aquest programa?

PARLA UNA ODALISCA DE RENCI

M. Marius Richard ha tingut la sort de poder recordar Renoi de l'avis de Mme. Gergette Piguet, que "posava" per les odaliscs del famós pintor. Transmet aquests records a la història en la "L'Artiste".

HOMENATGE A FLORENCI CUIRAN

Demà, dijous, a les nou de la nit, tindrà lloc en el Restaurant del Lleó un sopar en honor de l'artista Florenci Cuiran, per bé que obtingut en la seva darrera exposició.

LES ARTS